

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 386/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti E., s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. V. Š., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 30/2010 a jeho uznesením zo 14. júna 2011 a jemu predchádzajúcim postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 16/2009 a jeho rozsudkom z 9. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti E., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2011 formou elektronického podania a 16. septembra 2011 písomným podaním doručená sťažnosť spoločnosti E., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci

namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 30/2010 a jeho uznesením zo 14. júna 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a jemu predchádzajúcim postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 16/2009 a jeho rozsudkom z 9. marca 2010.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka návrhom na vydanie platobného rozkazu z 10. septembra 2007 žiadala, aby Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) zaviazal G. (ďalej len „žalovaný“) ako prevádzkovateľa internetového portálu www.katasterportal.sk vyplatiť jej sumu 966,27 € ako vydanie bezdôvodného obohatenia. Uvedená suma predstavovala poplatky zaplatené sťažovateľkou, ktoré žalovaný požadoval za sprístupnenie informácií zaznamenaných v centrálnej databáze katastra nehnuteľností. Okresný súd rozsudkom č. k. 22 Cb74/2008-109 z 1. októbra 2008 vyhovel žalobe. Krajský súd na odvolanie žalovaného rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že rozsudkom sp. zn. 2 Cob 16/2009 z 9. marca 2010 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd tak, že dovolanie napadnutým uznesením odmietol. Predmetné uznesenie najvyššieho súdu bolo strane sťažovateľky doručené 12. júla 2011.

3. Sťažovateľka po uvedení viacerých rozhodnutí ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva a vyslovenia právneho rozboru danej veci z jej uhla pohľadu uviedla k rozsudku krajského súdu, že *„aplikácia príslušných právnych noriem odvolacím súdom... vybočila z elementárnych a všeobecne rešpektovaných výkladových zásad. Právne posúdenie veci odvolacím súdom tiež nesie zjavné znaky ľubovôle a arbitrárnosti, keď zjavne odlišné spôsoby poskytovania informácií podľa ZSI (zákona o slobodnom prístupe k informáciám, pozn.) a podľa zákona č. 215/1995 Z. z. odvolací súd posúdil ako totožné... Dôsledkom uvedených vád tak je porušené práva sťažovateľa na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR... Každé rozhodnutie všeobecného súdu musí byť so zreteľom na konkrétne okolnosti odôvodnené spôsobom, z ktorého logicky a presvedčivo vyplývajú jeho právne závery. V tomto prípade KS BA bez ústavne akceptovateľného*

dôvodu skonštatoval povinnosť sťažovateľa uhrádzať poplatok za informácie z internetovej stránky prevádzkovej G., ktorá by v zmysle ust. § 6 ods. 3 ZSI mala byť voľne a bezplatne prístupná. V postupe KS BA v danej veci, založenom na mechanickej aplikácii zákona č. 215/1995 Z. z. možno vybadať zreteľné znaky nepredvídateľnosti a arbitrárnosti predstavujúce v konečnom dôsledku zásah do základného práva sťažovateľa garantovaného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. V konkrétnej situácii bol KS BA povinný zohľadniť zmysel a účel zverejňovania informácií na voľne prístupnej internetovej stránke a použiť taký výklad zákona, ktorý by neporušoval základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. KS BA sa však odchyľil nielen od zmyslu ZSI, ale aj od jeho výslovného znenia a rozhodol spôsobom, ktorý je zjavným vybočením z medzí zákona. Rozhodnutie KS BA tak je arbitrárne a neodôvodnené.“. Vo vzťahu k dovolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka v podstatnom uviedla: „Uvedené pochybenia KS BA mali v zmysle judikatúry za následok vadu v zmysle ust. § 237 písm. f) OSP, na ktorú je dovolací súd v zmysle ust. § 242 ods. 1 OSP povinný prihliadať ex offio. NS SR mal preto uznesenie KS BA zrušiť a nie dovolanie sťažovateľa odmietnuť. Pokiaľ napriek uvedenému NS SR dovolanie sťažovateľa odmietol a vecou sa nezaoberal, odoprel mu právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“

4. Sťažovateľka na základe uvedených dôvodov ústavný súd žiadala, aby v súvislosti s postupom a rozhodnutiami krajského a najvyššieho súdu vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, aby zrušil obe namietané rozhodnutia a zaviazal krajský a najvyšší súd zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím,

opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Predmetom sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou postupom krajského súdu a jeho rozsudkom z 9. marca 2010 a postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením zo 14. júna 2011 (bod 4).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

9. Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy najmä v tom, že krajský súd neodpovedal na právne významné otázky nastolené sťažovateľkou a že nesprávne právne posúdil vec. Najvyššiemu (dovolaciemu) súdu sťažovateľka vytýka, že už uvedené vady odvolacieho rozsudku dôsledne neposúdil podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ale dovolanie odmietol (pozri bod 3).

10. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

11. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označenými rozhodnutiami krajského a najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského a najvyššieho súdu v súvislosti s ich rozhodnutím o odvolaní, resp. dovolaní sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy. Ústavný súd poznamenáva, že namietané rozhodnutia krajského a najvyššieho súdu mohol preskúmať len v rozsahu dôvodov uvedených sťažovateľkou v podanej sťažnosti (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

12. Krajský súd v namietanom rozsudku z 9. marca 2010, ktorým zmenil prvostupňový rozsudok a žalobu sťažovateľky zamietol, v podstatnom uviedol: «*Krajský*

súd v Bratislave ako súd odvolací... po zistení, že odvolateľ podal odvolanie včas, odvolanie prejednal... a po zopakovaní dokazovania vec posúdil a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Dospel k záveru, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil.

Odvolací súd bol toho názoru, že zákon č. 215/1995 Z. z. je vo vzťahu k zákonu č. 211/2000 Z. z. zákonom špeciálnym, ktorý ako je uvedené v § 1 zákona upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Podľa § 2 odseku 1 uvedeného zákonného ustanovenia, osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie... sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Zákon č. 215/1995 Z. z. v znení účinnom do 30. 09. 2007 v odseku 3 ustanovoval, že informácie zo štátnej dokumentácie sa poskytujú za odplatu podľa osobitného predpisu; uvedené sa nevzťahuje na osoby oslobodené od platenia správnych poplatkov podľa osobitného predpisu, pritom podľa § 11 ods. 1 zákona správy katastra a právnické osoby zriadené úradom na zabezpečenie geodetických a kartografických činností spravujú dokumentáciu geodetických základov, geodetickú časť hraničného dokumentárneho diela, dokumentáciu geodetických bodov podrobných bodových polí, dokumentáciu kartografických diel, ktorých vydavateľom je úrad, dokumentáciu štandardizácie geografického názvoslovia, dokumentáciu katastrálneho operátu a dokumentáciu automatizovaného informačného systému geodézie, kartografie a katastra...

Predmet úpravy zákona č. 211/2000 Z. z. a zákona č. 225/1995 Z. z. v otázke druhu ani rozsahu informácií nie je totožný a ich vzťah možno vyjadriť vzťahom subsidiarity a generality. Preto zákon č. 211/2000 Z. z. nemá derogačné účinky vo vzťahu k ustanoveniu § 11 ods. 3 zákona č. 215/1995 Z. z. Tento účinok nastal až vydaním novely zákona - zákona č. 215/1995 Z. z. zákonom č. 346/2007 Z. z. účinnej od 01. 09. 2007 tak, že ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 215/1995 Z. z. o geodézii a kartografii znie nasledovne: „Informácie zo štátnej dokumentácie sa poskytujú a sprístupňujú za odplatu; to sa nevzťahuje na:

a/ osoby oslobodené od platenia správnych poplatkov podľa osobitného predpisu,

b/ informácie sprístupňované prostredníctvom katastrálneho portálu z informačného systému katastra nehnuteľností, ktorý je spravovaný na centrálnej úrovni; tieto informácie nie sú verejné listiny podľa osobitného predpisu“.

Na základe vyššie uvedeného záveru potom žalovaný bol oprávnený požadovať za informácie z „dokumentácie“ za odplatu podľa ním zverejneného cenníka.

Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 220 OSP zmenil tak, že žalobu zamietol.»

13. Najvyšší súd v uznesení zo 14. júna 201, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky, v podstatnom uviedol: *«Prípustnosť dovolania žalobca oprel o ust. § 237 písm. f) O. s. p. Odvoláva sa na nález Ústavného súdu... podľa ktorého za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia... Uvádza jednotlivo na ktoré odvolací súd podľa neho nereagoval, nevysporiadal sa s nimi. Namietá, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil jediným argumentom a to, že predmet úpravy zák. č. 211/2000 Z. z. a zák. č. 225/1995 Z. z. nie je v otázke druhu ani rozsahu totožný a ich vzťah možno vyjadriť vzťahom subsidiarity a generality. Tvrdí, že aplikácia príslušných právnych noriem odvolacím súdom vybočila z elementárnych a všeobecne rešpektovaných výkladových zásad pričom právne posúdenie nesie zjavne znaky ľubovôle a arbitrárnosti, keď zjavne odlišné spôsoby poskytovania informácií podľa ZSI a podľa zák. č. 215/1995 Z. z. posúdil ako totožné.*

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací preskúmal dovolanie predovšetkým zo zreteľa jeho prípustnosti podľa § 236, § 237 a § 238 ods. 5 O. s. p. a dospel k záveru, že prípustné nie je.

Podľa § 238 ods. 5 O. s. p.) dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Konanie na Okresnom súde Bratislave II začalo podaním návrhu došlým 19. 09. 2007, kde minimálna mzdy predstavovala 7 600 Sk, t. j. 252,27 eur.

Dovolací súd preskúmal tvrdenie dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je odôvodnený v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Pokiaľ odvolateľ namieta, že odvolací súd v odôvodnení uviedol na jeho tvrdenia jediný argument a to, že zák. č. 212/2000 Z. z. je v otázke rozsahu a druhu informácii lex generalis a zák. č. 225/1995 Z. z. lex specialis, odôvodnenie napadnutého rozsudku tento záver dovolateľa nepotvrďuje.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že je v súlade s ust. § 157 od. 2 O. s. p. Uvádza sa v ňom, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako a s akým odôvodnením rozhodol súd 1. stupňa. Odvolací súd sa v odôvodnení náležite sa vysporiadal s podaným odvolaním, jasne a stručne vysvetlil, z ktorých dôkazov a zákonných ustanovení vychádzal a akými úvahami sa pri ich výklade a aplikácii riadil a ako vec právne posúdil .

Dovolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom, ktorý dovolateľ cituje na st. 23 svojho dovolania.

Uvádza „Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa námietkami, argumentami a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie /Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993/“ (ÚS 410/2006). V tomto citáte má základný význam vymedzenie rozsahu povinností súdu zaoberať sa námietkami argumentami a návrhmi na vykonanie dôkazov účastníkov tým, že musia mať význam pre rozhodnutie veci.

Treba však konštatovať, že dovolateľ tento ním citovaný právny názor nerešpektoval, keď odvolaciemu súdu vytyka, že sa nevysporiadal s jeho argumentáciou , že „pokiaľ ust. § 11 ods. 3 zák. č. 215/1995 Z. z. oprávňuje žalovaného požadovať za sprístupnenie informácii akúsi odplatu podľa osobitného predpisu, ktorým mal byť podľa odkazu pod čiarou zák. č. 18/1996 Z. z. o cenách, ide o legislatívny nezmysel a obsolentnú právnu normu.“

Rovnako nemožno podľa názoru dovolacieho súdu dôvodne odvolaciemu súdu vytykať, že sa nestotožnil ani nevysporiadal s mienkou dovolateľa, že „novela zák. č. 215/1995 Z. z. účinná od 01. 09. 2007 je legislatívnym potvrdením predchádzajúceho právneho stavu a treba ho chápať ako prejav zákonodarnej moci prinútiť žalovaného postupovať v súlade so ZSI, určite však nemá za následok akceptáciu predchádzajúceho protiprávneho konania žalovaného.“

Uvedenú argumentáciu žalobcu objektívne nemožno považovať za takú, že by vysporiadanie sa s ňou malo význam pre rozhodnutie veci v ktorej účastníkov zastupujú erudovaní advokáti.

Z uvedených zistení dovolací súd vyvodil záver, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., ktorú dovolateľ odôvodnil nedostatkom riadneho odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozsudku, nie je daná a pretože nezistil ani vady konania na ktoré musí prihliadať ex offo, dovolanie žalobcu v súlade s ust. § 234 b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.»

14. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského (bod 12) a najvyššieho súdu (bod 13) ústavný súd dospel k záveru, že tak krajský súd, ako aj najvyšší súd svoje rozhodnutia, ktorými v konečnom dôsledku nevyhoveli sťažovateľke v jej právnej veci, náležite odôvodnili. Predmetné rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu obsahujú podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názormi krajského a najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd sa z obsahu napadnutých rozhodnutí presvedčil, že krajský a najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberali v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať

odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v konaní pred všeobecnými súdmi vykonanom dokazovaní.

16. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody napadnutých rozhodnutí krajského a najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Tieto rozhodnutia nevykazujú znaky svojvôle, nevyhodnocujú nové dôkazy a právne závery, konštatujú dostatočne zistený skutkový stav, k čomu dospeli na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti (príčinnej súvislosti) medzi posudzovanými rozhodnutiami krajského a najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutých rozhodnutí, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá a rozhodnutie o trovách konania je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala jeho priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2011